

DÉLMAGYARORSZÁG

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

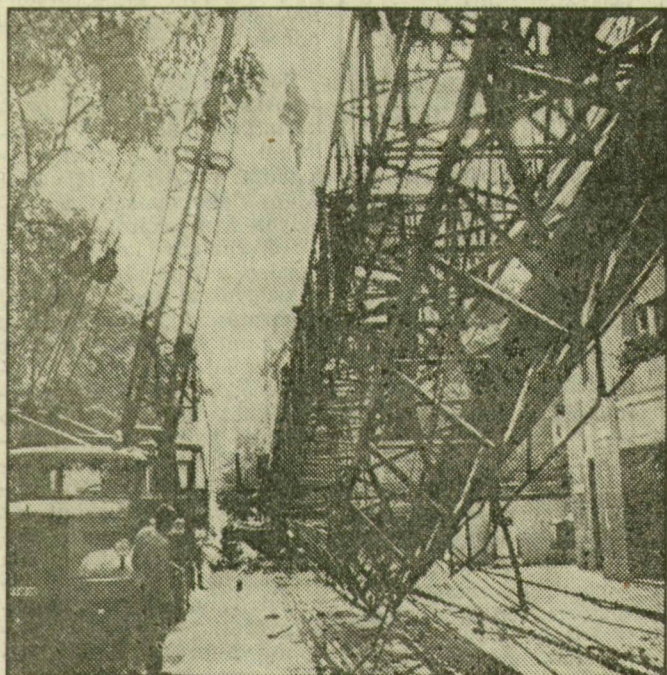
78. évfolyam, 192. szám
1988. augusztus 12., péntek

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT
SZEGED VÁROSI BIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

Havi előfizetési díj: 43 forint
Ára: 1.80 forint

Hungária-krónika

Ahogy az emlékeimben él...

A bontáshoz is, az átépítéshez is kell a daru

Az ember kiteszi a lábát a városból néhány hétre, s mikor visszajön, a saját munkahelyére is alig talál oda! Ilyenféleképpen zsörtölődtem, amikor a szabadságom utáni első munkanap reggelén — rutinból kanyarodva a Dózsa utcából az Arany János utcába a Sajtóház felé — csaknem nekimentem a kis Hungi előtt lezárt útszakasz kerítésének. Hoppá! Itt valami történt... Átfutva a távollétemben megjelent újságokat, egyetlen rövidke híre leltem csupán a Régi Hungária Rt.-vel kapcsolatban: kinevezték az ügyvezető igazgatót. Aztán megtudtam, **Darányi István** helyettesét is: **Vastagh Attilát**, akivel lapunk olvasói két évvel korábban még a szabadtéri műszaki vezetőjeként „találkozhattak” e hasábon. Ot kértük icalauzul, amikor ismét feltettük az átépítés kezdete óta többször megfogalmazott kérdést: „mi újság a régi Hungáriában?”

Találkozóinkat a szálloda-épület sarkán beszéltük meg, alkalmam volt hát látni, hogyan próbál néhány markos legény egy rossz helyen, sőt, szabálytalanul parkoló Volkswagent odább tenni. Nehezen birkóztak vele, a járgány még „békebeli”, ebben még van anyag!... Tulajdonosában pedig nagy adag helykeség: mit érdekelték őt a megállást tiltó táblák, mit a tény, hogy hatalmas darut fektettek a délépések az útestre, aztán meg is kezdték a felállítását előkészítő műveleteket! Mit neki Hungária-felújítás, a szokott csigatempótól eltérő lendület!...

No, mindegy, autó elvoncsolva, daruzás folyamatban — mire ezek a sorok megjelennek, már emeli is le a tetőről a kibontott elemeket. Szabályos sín-pálya épült a darunak a Stefánia és az épület között, azon átbukdácsolva jutunk be a földszintre. Ez persze csak hozzávetőleges helymeghatározás, hiszen emelet és földszint most egy tér: a földet már kibontották, csak a keresztgerendák kötik össze a függőleges falakat. Ez a kép kísértetiesen

emlékeztet: amikor anno — jesszusom, mikor is volt az? — **Darvas Tamás**, a színházfelújítás építész-vezetője a földszinten állva fölfelé terelte a tekintetemet s az csak a főfalakba ütközött, ugyanilyen volt a látvány. A hasonlatosságot erősíti — s ez szolgálna az érdeklődők megnyugtására! —, hogy a szállodarekonstrukció építész-vezetője ugyanaz a **Darvas Tamás**. Szóval tessék bizakodni, lesznek még a Hungiban is vadiúj fődémelek!

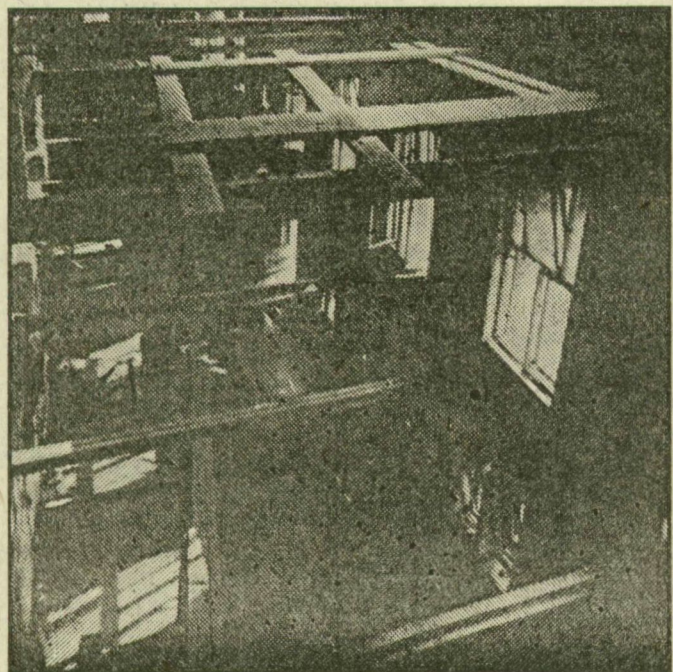
De komolyra fordítva a szót: — s ezt már **Vastagh Attilától** tudom — legutóbbi híradásunk óta megszületett az Országos Műemléki Felügyelőség állásfoglalása: támogatják a Déltér — Möbius — Marcetcoop koprodukcióban készülő terv koncepcióját. Ez pedig fontos előfeltétele az építési engedélynek. Egyelőre persze építés helyett bontásról kell inkább beszélni — láthatják is az arra járók, mennyi a sirt, a törmelék, amit pincétől a padlásig kihordanak a Délép munkásai. (Közbevetőleg, és így, zárójelben azért kikíváncsodik a megjegyzés: az épület korábbi, Dózsa utcai főbe-

járata fölül a járdát időnként nem ártana lesöpörni... Amíg a szemközti ház homlokzatfelújítása be nem fejeződik, a gyalogosok a szálloda oldalán kénytelenek járni — igaz rövidesen faácsolat védelmében. De addig is megérné azt a napi negyedórát rászánni az utcafront föltakarítására...)

Bent a szállodában a bontással egy időben vattatják is az épületet: vizsgálják az alapokat, a főfalak stabilitását. Olyanfajta feltárási gödröket kell most kerülgetni, amilyeneket régészeti ásatásokon lát az ember. Pontos információkhoz juthatnak így a tervezők, akik az építők munkájához folyamatosan szolgáltatják a „sila-buszt”, azaz a terveket. Az építésszek, statikusok, gépészek, közmérnökök a Déltérnél és a két budapesti kissezővetkezétnél a régi Hungária átépítésének módját dolgozzák ki, a Csomitértnél pedig az Arany János — Dózsa utca sarki üres telekre építendő üzletház terveit készítik. Ez utóbbi alapozását még ebben az évben megkezdik, s már szerveződik a majdani bérlők köre is: bankok, kül- és belkereskedelmi cégek jelentkeztek eddig, hogy partnerek lennének egy, a részvénytársaság által elképzelt üzletközpont megvalósításában. (Olvasóink emlékezhetnek rá korábbi híradásunkból: az új épület és a szálloda funkciói kiegészítik majd egymást, s közös üzemeletetésűek lesznek.)

Ennek az újszerű vállalkozásnak, s magának az átépítésnek a menetét is nyomomon követhetik majd olvasóink — s nem is csupán tudósításainkból. A részvénytársaságnál ugyanis azt tervezik: ha már biztonságosan látogatható állapotba kerül a szállodaépület, az érdeklődőknek is megmutatják. A nyílt napokon aztán ki-ki meggyőződhet róla: nem csak ígért volt, hogy a régi Hungi olyan lesz épp, mint ahogy az emlékeinkben él: zónapörkölttel, egy pikoló világgal, billiárdasztallal, rózsaszín teremmel...

P. K.

A nyílt napokon az érdeklődők is láthatják

Új nagykövet Kanadában

Trautmann Rezső, az Elnöki Tanács helyettes elnöke és **Stadinger István**, az Országgyűlés elnöke fogadta **Bányász Rezsőt**, hazánk Kanadában akkreditált rendkívüli és meghatalmazott nagykövetét aki a közeljövőben utazik állomáshelyére.

Ülést tartott a Minisztertanács

A Minisztertanács csütörtöki ülésén jóváhagyólag tudomásul vette **Grósz Károly** beszámolóját az Amerikai Egyesült Államokban és Kanadában tett látogatásáról.

A kormány az érintett államigazgatási szervek részére meghatározta az alkotmány felülvizsgálatával kapcsolatos tennivalókat, és kialakította a munka szervezeti kereteit.

A kormány jóváhagyta Budapest általános rendezési tervének programját. (Folytatás a 2. oldalon.)

Pál Lénárd látogatása

Pál Lénárd szalámiggyári látogatásakor megtekintette a húszüzemet

Tegnap délelőtt kétnapos Csongrád megyei látogatásra érkezett szűkebb pátriánkba **Pál Lénárd**, az MSZMP Központi Bizottságának titkára. A vendég a megyei pártszékházban megbeszélést folytatott **Szabó Sándorral**, az MSZMP Csongrád Megyei Bizottsága első titkárával; **Papdi Józseffel**, a megyei tanács elnökével és **Horváth Károlynéval**, a megyei pártbizottság titkárával, akik tájékoztatták Csongrád megye társadalmi, politikai és gazdasági helyzetéről, a kibontakozási folyamat helyi aktuális kérdéseiről.

Ezt követően a Központi Bizottság titkára a Szegedi Szalámiggyár és Húskombinát munkájával ismerkedett. **Bálint László**, a vállalat vezérigazgatója részletes tájékoztatójában szót a vállalat történetéről, a termelés alakulásáról, a kereskedelmi és marketingmunkáról, az exporttörekvésekről, a fejlesztésekről és beruházásokról, a melléktermékek hasznosításáról, azokról a törekvésekről, amelyekkel a szalámiggyár a környezet-szennyezés mérséklését szeretné elérni.

A vállalatnál folyó politikai munkáról, a pártszervezetek termelést segítő tevékenységéről **Nagy Sándor**, a húskombinát pártbizottságának titkára beszélt. A megbeszélésen részt vett **Székely Sándor**, a városi pártbizottság első titkára és **Papp Gyula**, a városi tanács elnöke is. **Nagy Sándor** elmondta: a beszélgetések során egyértelművé vált, hogy a vállalat kommunista egyetemesen támogatják az országos párttervezeteket hozott határozatok végrehajtását. A helyi feladatokról szólva elhangzott: a pártbizottság támogatja a vállalat

kek minőségének javítását, a jobb eladhatóságot célozzák. A megújulási folyamatról folytatott eszmecsere után szóltak arról is a gyár vezetői, hogy a párttagság károsnak tartja azt, hogy számos bürokratikus, a termelést akadályozó tényezőtől nehezen tudunk megszabadulni, s gyorsabb váltásra lenne szükség a kitűzött célok elérése érdekében. Napi gondot okoz az adórendszer teljesítményt visszafogó hatása is — hangzott el a beszélgetésen.

Pál Lénárd Csongrád megyei programja délután Hódmezővásárhelyen folytatódott. Találkozott a városi párt- és állami vezetőivel, ellátogatott az Alföldi Galériába, az Alföldi Porcelángyár bemutatótermébe és a Dózsa Termelőszövetkezetbe. A Központi Bizottság titkára ma részt vesz a megyei párt-végrehajtóbizottság ülésén.

Dolgozni kéne...

Egyre több helyről hallom manapság azt, a külföldben még szimpatikusnak is vehető megállapítás: — Dolgozni kéne már elvtársak, nem tanácskoznunk!...

Dolgozni kéne... — mondják, s ezzel szívem szerint magam is egyetértek. Illetve egyetérténné, teljes egészében, ha nem éreznék némi értetlenséget, sokszor pedig jó adag hamisságot eme kijelentés mögött. Hogy miért is? Például azért, mert szerintem eddig is dolgoztunk, mint ahogyan ezután is fogunk. És nem is keveset, sőt, szerintem — és a statisztikák szerint — jóval többet is dolgoztunk, mint Európa bármely országában, s mégsem jutottunk ötről a hatra, legföljebb a négy és félre. Mert dolgoztunk ugyan, de sokszor úgy, hogy végképp nem gondoltuk át a munka környékét, az azt ésszerűvé és valóban hasznossá tevő játékszabályokat. Így aztán például az a munkás, aki többet dolgozik nálunk esetleg, mint egy NSZK-beli üzemből, kénytelen tizedével-hatodával beérni az ottani munkabérnek. Mert hát valóban csak annyit ér a produkciója,

Szóval, dolgozni kéne, igen. De egyszer végre azt is érdemes lenne valóban átgondolni, hogyan és miért? S aki ezen kérdé-

sek elől ki akarna térni a tetszetős és obligát „dolgozni kéne!” felszólítással, igencsak sokat árt ennek az országnak, jó esetben csak értetlenként. De egyre inkább úgy érzem, sokan nemcsak értetlenül takaróznak az „érdemi munkára való” felszólítással, hanem álságosan is. Azokra gondolok, akiknek pillanatnyi érdekei amellett szólnak, hogy a dolgok lehetőleg ne változzanak, mert ők egy avitt és igen-csak kevésbé hatékony társadalmi-gazdasági szervezetbe szervülve tarthatják meg javadalmaikat, hatalmukat, — a változatlanság jegyében.

Nos, a magam részéről egyaránt félek az értetlenségtől és az álságosoktól — ha az utóbbiaktól jobban is. És csak azt tudom mondani ezen újabban divatosabbá vált és fölöttébb veszélyes jelszóra, hogy igenis, gondolkozzunk és dolgozzunk; hogy dolgozzunk és gondolkozzunk és tanácskozzunk — folyamatosan és egyszerre. Mert túlságosan is sokat ér a nemzet veritéke, agya, tehetsége. Messze többet annál, hogy felelőtlenül elkönyvettyeljük, a „dolgozni kéne végre” álságos együgyűségével.

Túlságosan is sok energiát, veritéket, gondolatot és munkát adunk már úgyis — semmi fejében. És a gondolkodás ideje — végre — elérkezett.

Sz. I.